

Titanic

Van Clive Cussler verschenen eerder bij The House of Books:

ISAAC BELL-AVONTUREN

De spion
De saboteur
De jacht

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

DIRK PITT-AVONTUREN

De pijl van Poseidon
Duivelsadem
Trojaanse Odyssee
De schat van Khan
Zwarte wind
Atlantis ontdekt

KURT AUSTIN-AVONTUREN (NUMA-FILES)

Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Serpent
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud
Duivelspoort

Clive Cussler

Titanic

the house of books

Eerder verschenen onder de titel *Licht de Titanic!*

Oorspronkelijke titel

Raise the Titanic!

Uitgave

G.P. Putnam's Sons, New York

Copyright © 1976 by Clive Cussler/Sandecker RLLLP

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc.

350 Fifth Avenue, Suite 5300

New York, NY 10118 USA

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

Ef Leonard

Omslagontwerp

Loudmouth

Omslagillustratie

Arthur Haas

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4317 5

ISBN 978 90 443 4318 2 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Voorspel

APRIL 1912

De man in hut 33 op het A-dek lag te woelen en te draaien in zijn smalle kooi, zijn geest achter het bezwete gezicht ten prooi aan een loodzware nachtmerrie. Hij was klein, slechts een meter zevenenvijftig, had wit haar dat al dun werd en een vriendelijk gezicht, met als enige opvallende kenmerk een stel donkere, borstelige wenkbrauwen. Zijn handen lagen gevouwen op zijn borst en met regelmatige tussenpozen schokten zijn vingers nerveus. Hij zag eruit als even in de vijftig. Zijn huid had de kleur en de structuur van een geasfalteerd wandelpad en de groeven onder zijn ogen waren diep geëet. Toch zou hij over tien dagen pas vierendertig worden.

Hij was zo uitgeput door de lichamelijke inspanning en de geestelijke kwelling van de laatste vijf maanden dat hij balanceerde op de rand van krankzinnigheid. Als hij wakker was, zwierf zijn geest door lege tunnels en verloor hij elk gevoel voor tijd en werkelijkheid. Hij moest voortdurend zijn best doen om te weten waar hij was en welke dag het was. Hij werd gek, langzaam maar onherroepelijk gek, en het ergste was dat hij het wist.

Hij deed zijn ogen snel open en richtte ze op de roerloze ventilator die aan het plafond van zijn hut hing. Hij wreef met zijn handen over zijn gezicht en voelde een baard van twee weken. Naar zijn kleren hoefde hij niet te kijken; hij wist dat ze vuil en gekreukeld waren en vlekkerig van het angstzweet. Hij had een bad moeten nemen en zich verkleeden, nadat hij aan boord was gegaan, maar in plaats daarvan was hij in zijn kooi gekropen en had met tussenpozen bijna drie dagen geslapen, een angstige slaap vol nachtmerries.

Het was zondagavond laat en de boot zou pas woensdagochtend vroeg in de haven van New York aankomen, over iets meer dan vijftig uur.

Hij probeerde zichzelf aan te praten dat hij nu veilig was, maar zijn geest weigerde het te geloven, hoewel de prijs die zoveel mensenlevens had gekost, absoluut veilig was. Voor de honderdste keer betastte hij de bobbel in zijn vestzak. Blij dat de sleutel er nog was, wreef hij met zijn hand over zijn glimmende voorhoofd en deed zijn ogen weer dicht.

Hij wist niet hoelang hij had liggen suffen. Iets had hem met een schok gewekt. Geen hard geluid of heftige beweging, meer een soort getril van zijn matras en een vreemd schurend geluid ergens diep beneden zijn stuurboordhut. Hij kwam stijf overeind en zwaaide zijn benen op de vloer. Er gingen een paar minuten voorbij en hij ervoer een ongewone rust, zonder getril. Toen drong de oorzaak ervan tot zijn slaapdronken brein door. De machines waren gestopt.

Hij bleef zitten luisteren, maar het enige wat hij hoorde waren de grappige opmerkingen van de stewards op de gang en gedempte stemmen in de aangrenzende hutten.

Als een ijskoud tentakel had de angst hem in zijn greep. Een andere passagier zou misschien geen aandacht aan deze onderbreking hebben geschonken en weer vlug zijn gaan slapen, maar hij bevond zich op de rand van een geestelijke ineenstorting en al zijn zintuigen werkten op volle toeren en bliezen elke indruk op. Bovendien werd het vuur van de waanzin in zijn snel degenererende geest opgepookt door het feit dat hij drie dagen in zijn hut opgesloten had gezeten, zonder eten en drinken, en de verschrikkingen van de afgelopen vijf maanden opnieuw had beleefd.

Hij deed de deur van het slot en liep onvast de gang door naar de grote trap. Mensen liepen lachend en pratend van de conversatiezaal naar hun hutten. Hij keek naar de sierlijke bronzen klok boven de middelste overloop van het trappenhuis, geflankeerd door twee figuren in bas-reliëf. De vergulde wijzers wezen 11.51 uur aan.

Een steward die beneden aan de trap bij een weelderige staande lamp stond, staarde hem minachtend aan. Het irriteerde hem blijkbaar dat er zo'n sjofele passagier in de eerste klas rondzwierf, terwijl alle anderen in elegante avondkleding over de dure oosterse tapijten voortschreden.

‘De machines... ze zijn gestopt,’ zei hij nauwelijks verstaanbaar.

‘Waarschijnlijk moet er iets bijgesteld worden, meneer,’ antwoordde de steward. ‘Een schip op zijn eerste reis en zo, dan moeten er altijd wel kleine oneffenheden gladgestreken worden. Niets om u ongerust over te maken. U weet dat hij niet kan zinken.’

‘Als hij van staal gemaakt is, kan hij zinken. ‘Hij wreef in zijn bloed-doorlopen ogen. ‘Ik denk dat ik even buiten ga kijken.’

De steward schudde zijn hoofd. ‘Dat zou ik u niet aanraden, meneer. Het is vreselijk koud buiten.’

De passagier in het gekreukelde pak haalde zijn schouders op. Hij was gewend aan kou. Hij draaide zich om, ging een trap op en liep door de deur die toegang gaf tot de stuurboordkant van het botendek. Hij snakte naar adem alsof hij door duizend naalden geprikt werd. Na drie dagen liggen in de warme schoot van zijn hut was een temperatuur van rond het vriespunt zoveel als een klap in zijn gezicht. Er stond geen zuchtje wind, er was alleen de bijtende kou die als een lijkwade uit de heldere lucht over hem heen viel.

Hij liep naar de reling en zette de kraag van zijn jasje op. Hij leunde over de reling, maar zag alleen de zwarte zee, kalm als een tuinvijver. Daarna keek hij om zich heen. Het botendek was totaal verlaten, van het verhoogde dak boven de rookkamer eerste klas tot aan het stuurhuis en de officiersverblijven. Alleen uit de rook die langzaam uit de voorste drie van de vier reusachtige geel met zwarte pijpen tevoorschijn kwam en uit de lichten die door de ramen van de conversatiezaal en de leeszaal schenen, bleek dat er sprake was van menselijk leven.

Het witte schuim langs de romp werd minder en ging over in zwart toen het zware schip langzaam zijn vaart verloor en zachtjes verder dreef onder de eindeloze sterrenhemel. De purser van het schip kwam uit de officiersmess en keek over de rand.

‘Waarom liggen we stil?’

‘We zijn ergens tegenaan gebotst,’ antwoordde de purser zonder zich om te draaien.

‘Is het ernstig?’

‘Waarschijnlijk niet, meneer. In geval van een lekkage kunnen de pompen het wel aan.’

Plotseling barstte er een oorverdovend lawaai los uit de acht naar buiten stekende uitlaatpijpen, alsof honderd Denver- en Rio Grandelocomotieven tegelijkertijd door een tunnel reden.

De passagier wist meteen wat het was, al hield hij zijn handen voor zijn oren. Hij had lang genoeg met machines omgegaan om te weten dat dit de overtollige stoom was van de voor niets werkende scheepsmachines die via de kleppen door de leiding naar buiten geperst werd. Het oorverdovende geloei maakte een verder gesprek met de purser onmogelijk. Hij wendde zich af en zag hoe andere bemanningsleden het botendek opkwamen. Hij voelde zijn maag van angst samentrek-

ken toen hij zag dat ze de dekzeilen van de reddingsboten begonnen af te halen en de lijnen naar de davits vrijmaakten.

Bijna een uur bleef hij daar staan, terwijl het lawaai van de uitlaatpijpen langzaam wegstierf. Hij klemde zich vast aan de reling, zich niet bewust van de kou, en keek alleen maar naar de groepjes passagiers die in een vreemd soort stille verbijstering op het botendek rondzwierven.

Een van de jongere scheepsofficieren kwam voorbij. Hij was jong, even in de twintig, en zijn gezicht vertoonde de typisch Britse melkwitte kleur en de typisch Britse alles-verveelt-me-uitdrukking. Hij liep naar de man aan de reling en tikte hem op de schouder.

‘Neem me niet kwalijk, meneer. Maar u moet uw zwemvest aandoen.’

De man draaide zich langzaam om en staaarde de ander aan. ‘We gaan zinken, hè?’ vroeg hij schor.

De officier aarzelde even en knikte toen. ‘We maken sneller water dan de pompen aankunnen.’

‘Hoelang hebben we nog?’

‘Moeilijk te zeggen. Misschien nog een uur als het water niet bij de ketels komt.’

‘Wat is er gebeurd? Er was geen andere boot in de buurt. Waar zijn we tegenaan gebotst?’

‘Een ijsberg. Scheurde de romp open. Verdomde pech gehad.’

Hij greep de officier zo stevig bij de arm dat de jongeman zijn gezicht vertrok. ‘Ik moet naar het laadruim.’

‘Weinig kans, meneer. De postkamer op het F-dek staat onder water en de bagage drijft al beneden in het ruim.’

‘Je moet me erheen brengen.’

De officier probeerde zijn arm los te rukken maar die zat vast als in een bankschroef. ‘Onmogelijk! Ik heb orders om te zorgen voor de reddingsboten aan stuurboord.’

‘Daar kan een andere officier wel voor zorgen,’ zei de passagier toonloos. ‘U wijst me de weg naar het laadruim.’

Op dat moment merkte de officier twee akelige dingen. Allereerst de verwrongen, krankzinnige gelaatsuitdrukking van de passagier, vervolgens de loop van een revolver die tegen zijn geslachtsdelen werd gedrukt.

‘Doe wat ik je vraag,’ snauwde de man, ‘als je nog kleinkinderen wilt zien.’

De officier staaarde sprakeloos naar de revolver en keek toen weer op. Hij voelde zich plotseling ziek vanbinnen. Er was geen sprake van dat hij er iets tegen in te brengen had of zich zou kunnen verzetten. In de bloeddorlopen ogen die zich in de zijne boorden, brandde de waanzin.

‘Ik kan het alleen maar proberen.’

‘Probeer het dan!’ snauwde de passagier. ‘En geen geintjes. Ik loop vlak achter je. Eén stomme fout en ik schiet je ruggengraat aan gort.’

Onopvallend stak hij de revolver in zijn jaszak en porde met de loop in de rug van de officier. Zonder moeite baanden ze zich een weg door de krioelende menigte die op het botendek te hoop was gelopen. Het was nu een heel ander schip. Er werd niet meer gelachen, geen vrolijkheid, geen klasseonderscheid; de rijken en de armen waren door de angst met elkaar verbonden. Alleen de stewards glimlachten en praatte wat bij het uitreiken van de spookachtig witte zwemvesten.

Vuurpijlen schoten de lucht in, ze leken klein en doelloos in de verstikkende duisternis. Hun vonkenregen werd door niemand anders gezien dan door degenen die aan boord waren van het ten dode opgeschreven schip. Tegen deze onwerkelijke achtergrond tilden mannen hun vrouwen en kinderen na een hartverscheurend afscheid voorzichtig in de reddingsboten, maar de hoop in hun ogen was geforceerd. De verschrikkelijke onwerkelijkheid van het tafereel werd nog versterkt, toen het achtmansorkestje van het schip met hun tegenstrijdige uitrusting op het botendek verscheen: hun muziekinstrumenten en zwemvesten. Ze begonnen Irving Berlins *Alexander's Ragtime Band* te spelen.

Met de revolver in de rug worstelde de scheepsofficier zich door de stroom passagiers heen die de hoofdtrap beklommen, op weg naar de reddingsboten. Het vooroverhellen van de boeg werd steeds duidelijker merkbaar, waardoor het trappenlopen een wankele bezigheid werd. Op het B-dek vorderden ze een lift en gingen daarmee naar het D-dek.

De jonge officier draaide zich om en bestudeerde de man die hem door zijn bizarre gedrag nog steviger in de greep van een zekere dood had gedreven. Zijn lippen waren strak weggetrokken van zijn ontblote tanden en zijn glazige ogen hadden een afwezige blik. De passagier keek op en zag de officier naar hem staren. Een ogenblik lang hielden hun ogen elkaar vast.

‘Maak je maar niet ongerust...’

‘Bigalow, meneer.’

‘Maak je maar niet ongerust, Bigalow. Je haalt het wel voordat hij zinkt.’

‘Naar welk deel van het laadruim wilt u?’

‘Naar de scheepskluis van laadruim 1, aan het G-dek.’

‘Het G-dek staat nu vast en zeker onder water.’

‘Dat weten we pas als we er zijn, nietwaar?’ De passagier wees met de revolver in zijn jaszak naar de liftdeuren die net opengingen. Ze verlieten de lift en baanden zich een weg door de menigte.

Bigalow rukte zijn zwemvest af en rende rond het trappenhuis naar het E-dek. Daar bleef hij staan, keek omlaag en zag het water langs de treden meedogenloos omhoogkruipen, centimeter voor centimeter. Onder het koude, groene water brandden sommige lampen nog, ze gaven een spookachtige gloed.

‘U ziet het zelf, het heeft geen zin.’

‘Is er geen andere weg?’

‘De waterdichte deuren zijn meteen na de botsing dichtgegaan. Misschien kunnen we via de noodtrap.’

‘Vooruit dan.’

ONDANKS alle omwegen verliep de tocht vrij snel door de oneindige doolhof van gangen en noodtrappen. Bigalow bleef staan en lichtte een rond luik op en tuurde door de smalle opening. Tot zijn verrassing stond het water beneden op het laaddek maar ruim een halve meter hoog.

‘Geen schijn van kans,’ loog hij. ‘Het staat onder water.’

De passagier duwde hem ruw opzij en keek zelf.

‘Voor mijn doel is het droog genoeg,’ zei hij langzaam. Hij zwaaide met zijn revolver naar het luik. ‘Vooruit.’

De plafondlichten van het ruim brandden nog steeds toen de twee mannen naar de scheepskluis waadden. Het zwakke schijnsel deed het koperwerk glinsteren van een reusachtige Renault die aan het dek gekluisterd stond.

Af en toe struikelden ze en vielen in het ijsskoude water, waardoor hun lichamen gevoelloos werden van de kou. Ze waggelden als dronkenlappen tot ze ten slotte bij de kluis aankwamen. Het was een kubus die midden in het ruim stond. Hij was 2,5 meter bij 2,5 meter groot en de stevige wanden waren gemaakt van dertig centimeter dik Belfast-staal.

De passagier haalde een sleutel uit zijn vestzakje tevoorschijn en stak die in het slot. Het slot was nieuw en stroef, maar ten slotte gaven de tuimelaars mee met een hoorbare klik. Hij duwde de zware deur open en stapte de kluis binnen. Toen keerde hij zich om en glimlachte voor de eerste maal. ‘Bedankt voor je hulp, Bigalow. Je kunt nu maar beter weer naar boven gaan. Het is nog niet te laat.’

Bigalow keek verbijsterd. ‘Blijft u hier?’

‘Ja, ik blijf hier. Ik heb acht fijne, eerlijke mensen vermoord. Daar kan ik niet mee verder leven.’ Het klonk afgemeten en definitief. ‘Het is voorbij en afgedaan. Alles.’

Bigalow probeerde iets te zeggen, maar de woorden bleven steken.

De passagier knikte begrijpend en begon de deur achter zich dicht te trekken.

‘Dank God voor Southby,’ zei hij.

En toen was hij verdwenen, opgeslokt door het duistere interieur van de kluis.

Bigalow overleefde het.

Hij won de wedloop met het wassende water en slaagde erin het botendek te bereiken en maar een paar seconden voor de boot zonk overboord te springen.

Toen de enorme massa van de oceaanstomer in de golven verdween, ontvouwde zich plotseling de rode wimpel met de witte ster die in de doodstille nacht slap bovenaan de achtermast had gehangen, zodra hij de zee raakte, alsof het een laatste eerbewijs was boven het graf van de vijftienhonderd mannen, vrouwen en kinderen die doodvroren of verdronken in het ijsskoude water.

Instinctief deed Bigalow een greep naar de wimpel en kreeg hem te pakken, toen die langs hem schoot. Voordat hij zijn gedachten weer op een rijtje had, voordat hij begreep hoe gevaarlijk deze roekeloze daad was, merkte hij dat hij onder water getrokken werd. Toch weigerde hij los te laten en klampte hij zich koppig vast. Hij was al bijna zes meter onder het wateroppervlak toen de wimpel van het vlaggentouw losscheurde. Pas toen worstelde hij zich door het inktzwarte water naar boven. Het leek hem een eeuwigheid te duren voordat hij de nachtlucht weer kon inademen, dankbaar dat de zuigkracht van het schip hem niet, zoals te verwachten was, had meegezogen.

De temperatuur van het water werd bijna zijn dood, twee graden onder nul. Als hij nog tien minuten in die ijzige greep was gebleven, zou hij simpelweg een deel geworden zijn van de statistiek van die vreselijke tragedie.

Hij werd gered door een touw; het streek langs zijn handen en hij pakte de sleepkabel van een gekapseisde reddingsboot. Met het laatste restje van zijn afnemende krachten hees hij zijn halfbevoren lichaam aan boord en samen met nog dertig anderen onderging hij de verdovende kou tot ze vier uur later door een ander schip werden gered.

De jammerlijke kreten van de honderden stervenden zouden voor altijd blijven rondspoken in de hoofden van de overlevenden. Maar terwijl Bigalow zich vastklampte aan de omgeslagen, deels gezonken reddingsboot, herinnerde hij zich nog iets anders: de vreemde man die voor altijd opgesloten zat in de scheepskluis.

Wie was hij?

Wie waren de acht mensen die hij beweerde te hebben vermoord?

Wat was het geheim van de kluis?

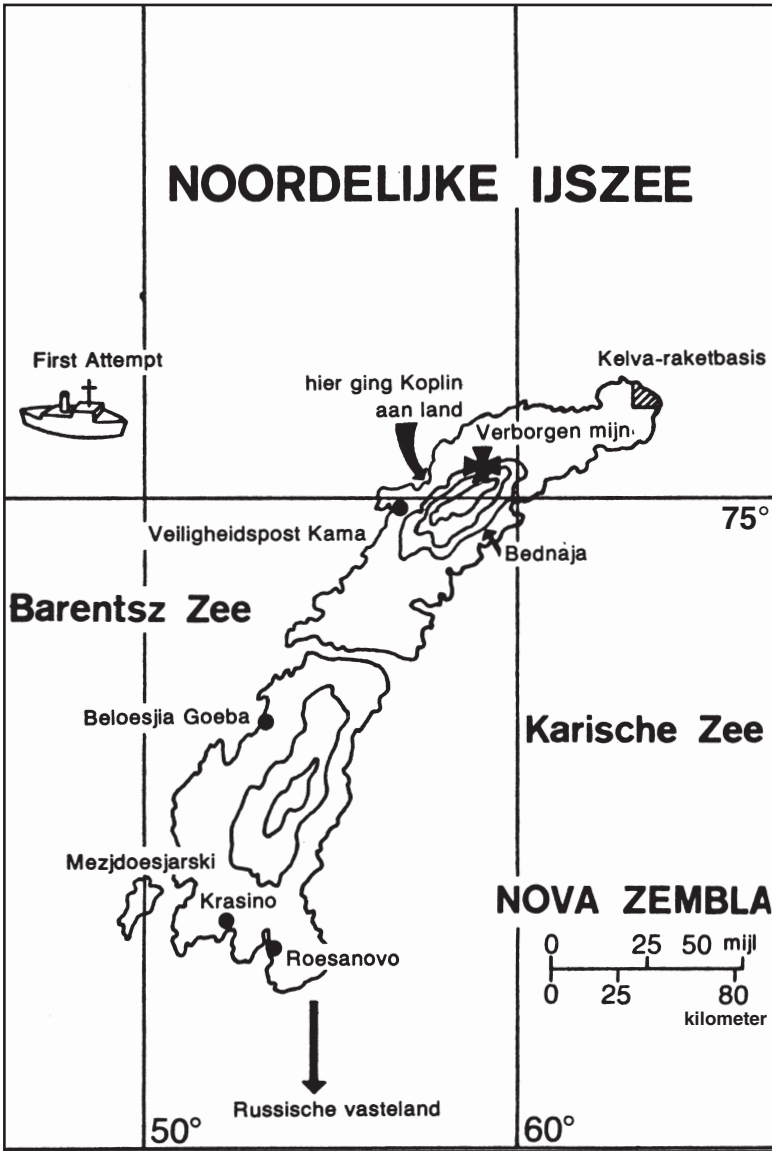
Deze vragen zouden Bigalow de komende zesenzeventig jaar blijven achtervolgen, tot aan zijn laatste levensuren.

Een

Het Siciliaanse project

JULI 1987

NOORDELIJKE IJSZEE

First Attempt

hier ging Koplín
aan land

Kelva-raketbasis

Verborgen mijn

Veiligheidspost Kama

75°

Barentsz Zee

Karische Zee

Beloesjia Goeba

Mezjdoesjarski

Krasino

Roesanovo

NOVA ZEMBLA

0 25 50 mijl

0 25 80
kilometer

Russische vasteland

50°

60°

De president draaide zijn stoel, zijn handen achter zijn hoofd gevouwen, en staaarde in het niets uit het raam van de Oval Office en vervloekte zijn lot. Hij haatte zijn functie op een hartgrondige wijze die hij niet voor mogelijk had gehouden. Het deed hem niets meer en hij wist nog precies sinds wanneer. Hij had het geweten sinds die ochtend dat hij geen zin had om op te staan. Dat was altijd het eerste teken. Angst om aan de nieuwe dag te beginnen.

Hij vroeg zich voor de duizendste keer af sinds hij aan het bewind was gekomen waarom hij zo hard en zo lang had gezwoegd en geploeterd om die ondankbare functie te bekleden.

Hij had er een hoge prijs voor moeten betalen. Zijn politieke loopbaan was bezaaid met de beenderen van verloren vrienden en een stukgelopen huwelijk. En hij had de ambtseed nog maar net afgelegd of zijn pas begonnen regering werd geconfronteerd met een schandaal op Financiën, een oorlog in Zuid-Amerika, een landelijke staking bij het luchtverkeer en een vijandig gezind Congres dat wie er ook in het Witte Huis woonde, was gaan wantrouwen. Hij vloekte nog een keer extra voor het Congres. De leden hadden zijn laatste twee veto's nietig verklaard en dat zat hem niet lekker. Godzijdank hoefde hij niet nog eens mee te doen aan de ellende van een volgende verkiezing.

Hoe het hem gelukt was ook voor een tweede termijn gekozen te worden, was hem nog steeds een raadsel. Hij had alle taboes doorbroken waar je je als serieuze kandidaat aan diende te houden. Hij was niet alleen gescheiden, maar hij ging ook nooit naar de kerk, rookte sigaren in het openbaar en liet een flinke snor staan. Tijdens zijn campagne had hij zijn tegenstanders genegeerd en de kiezers met keiharde taal flink in het kruis geschopt. En ze hadden dat prettig gevonden. Hij was op het juiste moment naar voren gekomen, want de gemiddelde Amerikaan had genoeg van sullige kandidaten die breed grijnsden, gladde praatjes ophingen voor de camera's en afgezaagde onbenulligheden uitkraamden, die de pers niet verkeerd kon uitleggen of waar ze tussen de regels verborgen betekenissen in konden lezen.

Nog achttien maanden en zijn tweede ambtstermijn zou erop zitten.

Het was de enige gedachte die hem overeind hield. Zijn voorganger had de benoeming aanvaard tot hoofdcurator van de universiteit van Californië, Eisenhower had zich teruggetrokken op zijn boerderij in Gettysburg en Johnson op zijn ranch in Texas. De president glimlachte in zichzelf. Hij voelde er niets voor de uitgerangeerde oude staatsman te spelen. Zijn plannen behelsden een zelfgekozen ballingschap op een twaalfmeter-kaag in het zuidelijke deel van de Stille Oceaan. Daar zou hij lak hebben aan elke verdomde crisis die de wereld trof, terwijl hij van zijn rum nipte en naar elk rondborstig inheems meisje keek dat in zijn buurt kwam. Hij sloot zijn ogen en zag het tafereel bijna voor zich, toen zijn adjudant de deur zachtjes opende en zijn keel schraapte.

‘Neem me niet kwalijk, meneer de president, maar de heren Seagram en Donner zitten te wachten.’

De president draaide zijn stoel terug naar het bureau en liet zijn handen over een pluk dik, zilverkleurig haar glijden. ‘Goed, laat ze binnen.’

Hij keek zichtbaar opgewekter. Gene Seagram en Mel Donner genoten het voorrecht op elk moment van de dag en de nacht tot de president te worden toegelaten. Ze stonden aan het hoofd van de evaluatiegroep van de afdeling Meta, een aantal wetenschappers die in het grootste geheim werkten en bezig waren aan projecten waar nog nooit iemand van had gehoord – projecten die bedoeld waren om de gangbare technologie twintig tot dertig jaar vooruit te zijn.

De afdeling Meta was het geesteskind van de president. Hij was er het eerste jaar dat hij aan het bewind was mee begonnen, had in het geheim gewerkt met de onbegrensd beschikbare fondsen en zelf de kleine groep briljante en toegewijde mannen gerekruteerd die de kern vormden. Hij was er in het geheim heel trots op. Zelfs de CIA en het nationale veiligheidsbureau wisten niets af van het bestaan ervan. Het was altijd een van zijn dromen geweest een groep mannen te steunen die hun kennis en talenten in dienst stelden van onmogelijke plannen. Fantastische plannen met een kans op succes van een op een miljoen. Het feit dat Meta vijf jaar na de aanvang nog niets opgeleverd had, belaste zijn geweten allerminst.

Ze groetten elkaar hartelijk maar gaven elkaar geen hand. Daarna opende Seagram een versleten leren aktetas en haalde er een map vol luchtfoto's uit. Hij legde de foto's op het bureau van de president en

wees op een aantal omcirkelde gebieden die waren aangegeven op doorzichtige vellen.

‘De bergstreek op het noordelijke eiland van Nova Zembla, ten noorden van het Russische vasteland. De sensoren van onze satelliet wijzen allemaal dit gebied aan als een goede mogelijkheid.’

‘Verdomme!’ mompelde de president zachtjes. ‘Elke keer als we zoiets ontdekken, ligt het gebied in de Sovjet-Unie of een andere plaats waar we niet kunnen komen.’ Hij bekeek de foto’s aandachtig en keek toen naar Donner. ‘De aarde is groot. Er zullen toch nog wel meer veelbelovende streken zijn?’

Donner schudde zijn hoofd. ‘Het spijt me, meneer de president, maar al sinds Alexander Beesley in 1902 het bestaan van byzanium ontdekte, hebben geologen ernaar gezocht. Voor zover wij weten zijn er nooit grote hoeveelheden van gevonden.’

‘De radioactiviteit ervan is zo buitengewoon groot dat het op wat flauwe sporen na al lange tijd geleden van alle continenten verdwenen is. De kleine stukjes en beetjes die we van dit element bezitten, hebben we vergaard uit kleine, kunstmatig vervaardigde deeltjes.’

‘Kunt u er met kunstmatige middelen een voorraad van aanleggen?’ vroeg de president.

‘Nee, meneer,’ antwoordde Seagram. ‘Het langst bestaande deeltje dat we met een hoge energieverneller hebben kunnen produceren, viel binnen twee minuten uit elkaar.’

De president leunde achterover en staaarde Seagram aan. ‘Hoeveel hebt u nodig om uw programma te kunnen uitvoeren?’

Seagram keek naar Donner en vervolgens naar de president.

‘U moet natuurlijk beseffen, meneer de president, dat het allemaal nog maar theorie is...’

‘Hoeveel hebt u nodig?’ herhaalde de president.

‘Ongeveer 225 gram, denk ik.’

‘Juist.’

‘Dat is nog maar de hoeveelheid om het ontwerp te kunnen testen,’ voegde Donner eraan toe. ‘Om de hele uitrusting operationeel te maken en op strategische punten van de landsgrenzen te installeren is nog eens ruim vijf kilogram nodig.’

De president kromp ineen in zijn stoel. ‘Dan zullen we dit plan maar laten schieten en op iets anders overschakelen.’

Seagram was een lange slungel met een rustige stem en prettige manieren en op zijn grote, platte neus na zou hij bijna voor een baardeloze Abe Lincoln kunnen doorgaan.

Donner was juist het tegenovergestelde van Seagram. Hij was klein en leek bijna even breed als hij lang was. Hij had strokleurig haar, melancholieke ogen en zijn gezicht scheen altijd te zweten. Hij begon als een machinegeweer te ratelen. ‘Het Siciliaanse project is zo dicht bij zijn verwezenlijking dat we het niet kunnen begraven en vergeten. Ik dring er ten sterkste op aan het voort te zetten. We stoten door tot de kern tot we ons misschien pijnlijk aan de kern stoten, maar als het ons lukt... Jezus, meneer, dan boeken we een enorm resultaat.’

‘Ik sta open voor suggesties,’ zei de president kalm.

Seagram haalde eens diep adem en stortte zich erin. ‘Ten eerste hebben we uw toestemming nodig om de noodzakelijke installaties te bouwen. Ten tweede de nodige fondsen. En ten derde de hulp van het Nationaal bureau voor onderwater- en maritieme zaken.’

De president keek Seagram vragend aan. ‘Ik begrijp de eerste twee verzoeken, maar de betekenis van NABOM ontgaat me. Waar slaat dat op?’

‘We gaan deskundige mineralogen op Nova Zembla binnensmokkelen. Omdat het door water omringd is, zou een oceanografische expeditie van NABOM een bijna perfecte dekmantel voor onze onderneming zijn.’

‘Hoeveel tijd neemt het in beslag om het systeem te testen, te bouwen en te installeren?’

Donner aarzelde niet. ‘Zestien maanden.’

‘Hoe ver kun je het ontwikkelen zonder byzantium?’

‘Helemaal tot aan het eindstadium,’ antwoordde Donner.

De president leunde achterover in zijn stoel en staarde naar de scheepsklok die op zijn massieve bureau stond. Hij zweeg bijna een volle minuut. Ten slotte zei hij: ‘Als ik het goed zie, heren, wilt u dat ik ettelijke miljoenen dollars investeer in een ingewikkeld systeem dat zichzelf nog niet bewezen heeft en niet is uitgetest en niet operationeel kan worden, omdat we het voornaamste ingrediënt missen, dat we misschien moeten stelen van een ons niet goed gezinde natie.’

Seagram frunnikte aan zijn aktetas, terwijl Donner alleen maar knikte.